

ние двамата съ него не бихме се дали на единъ, па билъ той и селянинъ!

Така нахълтахме между кръстци далече отъ шосето, постлахме си два снопа до единъ кръстецъ и се разположихме, наистина, като въ слама. Ей че спане бѣше! А на съмване, както предвидѣхъ, студътъ ни събуди и — ха, да ни нѣма!

* * *

Бѣше преди обѣдъ. Вървѣхме бодро: знаяхме, че днесъ вече ще бждемъ въ Сливенъ. И се радваме, че ще можемъ най-после да си хапнемъ топла храна — омръзна ни сухоежбината. Наистина, вчера въ Карнобатъ ядохме пача, но тя бѣше такава, че не я пожелавамъ никому. И въобще Карнобатъ нищо не чини. Ако Айгосъ е турско градле, то Карнобатъ е пъкъ село. Голѣмо село, наистина, но съвсемъ отвратително: скрило се срѣдъ разхълмени полета безъ дръвце по тѣхъ. У-у, какъ може да се живѣе въ такава грозота!¹ А прехваленитѣ карнобатски овце не сж нищо. Поне азъ не можахъ да открія нѣкаква особеностъ въ тѣхъ. Даже седнахъ при една (бѣше изостанала отъ стадото си, защото е окуцѣла), пипахъ ѝ вълната, гледахъ ѝ опашката, — нищо особено! Стоянъ настояваше, че опашката ѝ била голѣма, но и така да е, какво? Овца като овца!

Та сега вървѣхме бодро, увѣрени, че днесъ вече ще бждемъ въ Сливенъ. И изеднажъ стана нѣщо чудно: небето надъ главитѣ ни избѣга на горе! Истина: дигна се и стана дълбоко! А на югозападъ се откри единъ безкрай, като че ли бѣхме на връхъ

¹ Карнобатъ вече е поукрасенъ. Има даже свой паркъ: цѣлъ залесенъ хълмъ!